

A Fővárosi Ítéltábla a **felszámoló neve** (előző elnevezése: **felszámoló előző neve**, felszámoló címe) felszámoló megbízásából eljár Pallos & Rácz Ügyvédi Iroda (**felperes jogi képviselőjének címe**, ügyintéző: dr. Pallos János ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (**felperes címe**) felperesnek, a Szigethy György Ügyvédi Iroda (**alperes jogi képviselőjének címe**, ügyintéző: dr. Szigethy György ügyvéd) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen át nem adott vagyon és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2012. június 13-án hozott 3.G.40.425/2011/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az illetékes adóhivatal külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizessen meg az államnak 1.011.200 (Egymillió-tizenegyezer-kettőszáz) forint másodfokú eljárással felmerült illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes felszámolását a Fővárosi Bíróság a 2009. június 25-én előterjesztett kérelem alapján a 2009. október 26-án jogerőre emelkedett végzésével rendelte el, melynek közzétételére - mely egyben a felszámolás kezdő időpontja - 2009. november 18-án került sor. A felperesi társaság 2005. július 22-én alakult - cégb adatokba történő bejegyzésére 2005. augusztus 2-án került sor -, melynek egyedüli tagja, és a felszámolás kezdetéig a társaság ügyvezetője az alperes volt. Az alperes a felperesi társaság működéséhez több alkalommal tagi kölcsönt nyújtott, mely összegeket túlnyomórészt bérkifizetésekre fordított. Így 2005. évben öt alkalommal összesen 27.633.160 forint kölcsönt adott - melyből 2005. december

31-én 10.000.000 forint visszafizetésére került sor -, míg 2006. évben három alkalommal, összesen 8.850.000 forint tagi kölcsön nyújtása történt, melyből ez évben visszafizetést az ügyvezető nem eszközölt. A későbbiek során az alperes már további tagi kölcsönt nem biztosított a felperes részére, és 2008. évben összesen hét alkalommal 12.640.000 forint összegben került a tagi kölcsön visszafizetésére. A tagi kölcsönökről, illetve visszafizetésükről minden esetben szerződés készült, és a kölcsönök a főkönyvi kartonokon is feltüntetésre kerültek.

Az alperesi előadás szerint a felperesi társaság záró-pénztáregyenlege 2005. végén 2.005.283 forint volt 17.633.160 forint tagi kölcsön nyújtása mellett, míg 2006. évben 26.483.160 forint tagi kölcsön nyilvántartása mellett 66.793 forint.

Az alperes a rendelkezésére álló iratokat - a 2009. június 2-án felvett „Önellenőrzési jegyzőkönyvvel” együtt - 2010. december 1-jén megküldte a felperesi felszámoló részére, mely jegyzőkönyv szerint a társaság pénzkészlete helytelen összegben került a mérlegben feltüntetésre, és a házipénztár egyenlege a 12.640.000 forint kifizetésének a könyvelésével 5.763 forintra módosult. Az alperes ezen összeget a felperest képviselő felszámoló részére átadta, míg a tagi kölcsön további része, 13.843.000 forint visszafizetésére nem került sor. Az alperes az eljárás során igazolta, hogy megfelelő jövedelemmel rendelkezett a tagi hitel biztosításához.

A felperes keresetében a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással kérte az alperes kötelezését a mérlegben feltüntetett 12.640.237 forint és járulékai, mint a gazdasági társaság vagyonának minősülő pénzeszköz átadására, valamint kérte az eljárással felmerült költség megfizetésére való kötelezését. Úgy vélte, hogy tagi kölcsön befizetés igazolást nem nyert, így nem fogadható el a tagi kölcsön visszafizetésére vonatkozó hivatkozás sem, de kitért arra is, hogy az önrevízióról szóló jegyzőkönyv aláírásra nem került, illetve a pozitív pénztáregyenleg egyébként sem indokolta a tagi kölcsön biztosítását. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a számviteli törvény rendelkezéseinek megfelelő nyilvántartás és elszámolás igazolást nem nyert, illetőleg nem található az átadott iratanyagban olyan dokumentum, amely alapján az alperes magánvagyonából eredő befizetés ténye megállapítható lenne. Állította, hogy az alperes a felperesi társaság pénztárából kivett készpénzt fizette be aznap tagi hitelként, majd ezt követően került sor tagi kölcsönként annak visszafizetésére. Mivel a Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pontja alapján a tevékenységet záró mérlegben szereplő pénzeszköz (12.646 ezer forint) az adós vagyonának minősül, így azt a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja alapján a felszámoló részére át kell adni.

Az alperes a kereset elutasítását kérve állította, hogy a követelt összeggel nem tartozik, de hivatkozott arra is, hogy eleget tett a törvényben előírt iratátadási kötelezettségének, és a számviteli törvény sem tartalmazza a felperes által megjelölt szigorú számadási kötelezettségre vonatkozó követelményt az általa befizetett tagi kölcsön elszámolásával kapcsolatosan.

A felperes az eljárás folyamán a keresetét fenntartotta, és kioktatást követően sem terjesztett elő újabb bizonyítási indítványt, illetve az alperesi előadással szemben érdemben nem nyilatkozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította, és egyidejűleg kötelezte a felperest 400.000 forint összegű ügyvédi munkadíj alperes részére, míg 758.400 forint eljárási illeték állam javára való megfizetésére.

Az ítélet indokolásában a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjára alapított kereseti kérelemmel összefüggésben rögzítette, hogy a szükséges iratok felszámoló részére történő megküldése igazolást nyert, így megküldésre kerültek a főkönyvi számlák, a szerződések, valamint az önellenőrzési jegyzőkönyv is.

A felperes az eljárás során - egyebek mellett - kifogásolta a selejtezési - helyesen: önellenőrzési - jegyzőkönyv aláírásának, valamint a pénztárbizonylat kiállításának hiányát, illetve vitatta azt is, hogy az alperes a tagi kölcsönöket saját vagyonából finanszírozta, továbbá utalt a tagi kölcsön befizetés megalapozatlanságára is. A felperesi hivatkozással szemben az eljáró bíróság álláspontja szerint a felperes az általa előadottakat az eljárás során nem bizonyította, míg az alperes igazolta a rendelkezésére álló dokumentumok felperes részére történő megküldését, illetve a tagi kölcsönök befizetését, mely állítást a meghallgatott tanú vallomása is alátámasztott.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint „érthetetlen és elfogadhatatlan” a felperes azon állítása, mely szerint az alperes az önellenőrzési jegyzőkönyvet nem írta alá. A felperesnek az alperes által csatolt dokumentumok ismeretében bizonyítási indítványa nem volt, csupán a korábbi jogi álláspontját tartotta fenn a pénztárbizonylat hiányára utalással, melyet az elsőfokú bíróság nem fogadott el. Egyetértve a pénzkezeléssel kapcsolatos alperesi állásponttal kifejtette, hogy a számviteli törvény nem támaszt a felperes által megjelölt követelményt, de igazolást nyert az is, hogy alperes megfelelő magánvagyonnal rendelkezett a tagi kölcsön biztosításához, melynek egy része később visszafizetésre is került. Nem fogadta el az első fokon eljáró bíróság a kölcsön indokolatlanságára, illetve a folyamatos pozitív pénztáregyenlegre vonatkozó felperesi előadást sem, ugyanis éppen a tagi kölcsön biztosította a pozitív egyenleget. A felperes által csatolt dokumentumok nem igazolták továbbá azt a felperesi állítást sem, mely szerint a felperestől felvett, majd részére befizetett összeget tartották nyilván az alperes tagi kölcsönként, míg a csatolt szerződések további dokumentumok nélkül is igazolják az alperes állítását a be- és kifizetésekre vonatkozóan. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által csatolt dokumentumok is az alperes előadását erősítették, és bár a bíróság felhívta a felperest további bizonyítási indítvány előterjesztésére, azonban azt a felperes nem terjesztett elő.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Arra az esetre, ha másodfokú bíróság nem osztaná a jogi álláspontját, úgy a perköltség viselésre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását, és az alperes perköltség viselésére való kötelezését kérte.

Ismételten hangsúlyozta, hogy a tagi kölcsönnek nem volt megalapozott indoka, mivel az adós pénztáregyenlege folyamatosan pozitív volt. Utalt arra is, hogy az alperes a felszámoló részére átadott önellenőrzési jegyzőkönyvet nem írta alá, így a kölcsön visszafizetésének igazolásául a jegyzőkönyv nem fogadható el. Továbbra is hangoztatta a tagi kölcsön befizetéseket igazoló pénztárbizonylatok hiányát.

Hivatkozása szerint csupán a visszafizetés tényét igazoló bizonylatok állnak rendelkezésre, így a befizetés továbbra sem nyert igazolást.

A számviteli törvény 168. §-ára utalással sérelmezte a szigorú számadási kötelezettség hiányát, ugyanis a befizetést befizetési pénztárbizonylattal vagy banki befizetési igazolással kell igazolni, de emellett ismételten hivatkozott az adóhatóság e körben kiadott szabályzatára is. Kifejtette: az alperes gyakorlata ellentétes volt a törvényben, illetve a szabályzatban foglaltakkal, és a rendelkezésre álló iratokból az állapítható meg, hogy a pénztárból kivett pénzt aznap „tagi hitel” címén fizette be, majd fizette ki saját maga számára. Nem nyert ezáltal bizonyítást, hogy az alperes saját magánvagyonából fizette be az összegeket, de nem fogadható el, hogy a felszámolási eljárás kezdő időpontját megelőző évben tagi kölcsön visszafizetése címén fizetett ki saját maga részére 12.640.237 forintot. Sérelmezte, hogy a bíróság a felperes ezen előadásával szemben az alperes nyilatkozatát fogadta el valósnak. Úgy vélte, hogy az alperes korábbi jövedelmére vonatkozó előadását helytelenül értékelte a bíróság a felperes terhére, mivel jelen eljárás tárgyát annak bizonyítása képezte, hogy a tagi kölcsönnek nem volt megalapozott indoka a pozitív pénztáregyenlegre figyelemmel.

Hangsúlyozta, hogy az alperes nem működött együtt a felszámolóval a felszámolás során, nem bocsátotta teljeskörűen rendelkezésre a per alapjául szolgáló követelés esetleges megalapozatlanságát alámasztó iratokat, így az okiratok hiányában döntött a peres eljárás kezdeményezéséről. Úgy vélte, hogy az alperes a perre okot adott, így a törvényszéknek a Pp. 80. § (2) bekezdése figyelembevételével kellett volna az alperest kötelezni a perköltség viselésére.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felek tárgyalás tartását nem kérték, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

Az eljáró törvényszék az ügyben a tényállást helyesen állapította meg, és helytállóan döntött a kereset elutasításáról is. A Fővárosi Ítéltábla túlnyomórészt osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját az ítélet indokolását érintően, azonban a fellebbezésben is írtakkal összefüggésben az ítélet indokolását az alábbiak szerint egészíti ki, illetve pontosítja.

A felperesi gazdálkodó szervezet a 2009. június 25-én előterjesztett felszámolási kérelem alapján 2009. november 18. napjától felszámolás alatt áll, így az ügyvezető (alperes) felszámolóval kapcsolatos kötelezettségeit a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló, a 2007. évi LXXVIII. törvénnyel is módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) rendelkezései szabályozzák. E törvény 31. § (1) bekezdés a) pontja kimondja, hogy a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet vezetője köteles a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal záróleltárt, valamint éves beszámolót, egyszerűsített éves beszámolót vagy egyszerűsített mérleget (a továbbiakban: tevékenységet lezáró mérleg), továbbá adóbevallást és az eredmény

felosztása után zárómérleget készíteni, és azt a felszámolás kezdő időpontját követő 45 napon belül a felszámolónak és az adóhatóságnak átadni. E törvényhely b) pontja alapján a vezető köteles a nem selejtezhető és titkos minősítésű iratokról iratjegyzéket készíteni és azokat, valamint az irattári anyagot és a folyamatban lévő ügyekről az információkat a felszámolónak átadni.

Az adott ügyben a felperes a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjára alapítottnan, az ügyvezetőt terhelő vagyónátadási kötelezettség megsértésére hivatkozással kérte az alperes kötelezését a mérlegben szereplő és az adós pénzeszközeként feltüntetett 12.646.237 forint és járulékai megfizetésére, mivel az előző évben feltüntetett pénzeszköz alperes részére történő kifizetését - az összeg befizetésének igazolása hiányában -, nem fogadta el. Bár a jelen eljárásra a felperes által idézett törvénytörvény még nem alkalmazható - mivel a vagyontárgy átadásával kapcsolatos konkrét nyilatkozattételi kötelezettség csak a 2012. március 1. napját követően indult felszámolási eljárásokban irányadó - azonban a bírói gyakorlat a korábbi ügyekben is megkövetelte az ügyvezetőtől, hogy az adós vagyonával a felszámoló felé számoljon el és az adósi vagyont adja át a részére. Az ügyvezetőt ugyanis vagyónátadási és elszámolási kötelezettség terheli a felszámoló felé, és abban az esetben, ha ezen kötelezettségét felróható módon megszegi, melynek következtében kár keletkezik az adós vagyonában, úgy ennek megfizetésére kötelezhető.

A Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésztet voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége a törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A Pp. 164. § (1) bekezdése pedig arról rendelkezik, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítani, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

Az adott ügyben a felperes 12.640.237 forint tőke és járulékai megfizetése iránt terjesztette elő keresetét, hivatkozva arra, hogy tagi kölcsön befizetés igazolása hiányában az alperes részére tagi kölcsön visszafizetése címén ezen összegre teljesített kifizetést nem látja igazoltnak, így ezen összeg a felperest illeti. Mivel kereseti kérelme jogalapjaként a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjára, vagyis lényegében a vagyónátadási kötelezettség elmulasztására hivatkozott, így a felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy az alperes, mint a felperes vezetője a jogszabályban előírt kötelezettségét megszegte, vagyis jogellenesen járt el akkor, amikor a megjelölt összeget a tagi kölcsön visszafizetéseként a saját részére fizette ki. A felperes állítása igazolásaként lényegében a tagi kölcsön befizetés igazolásának a hiányára, illetve annak indokolatlanságára hivatkozott, így - álláspontja szerint - az ilyen címen történt kifizetés sem lehet jogszerű.

Figyelemmel azonban arra, hogy a felperes hivatkozásával szemben az alperes igazolta az általa nyújtott tagi kölcsönök felperes részére történő átadását, így

helytállóan járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor az igazolt tagi kölcsönre figyelemmel a tagi kölcsön visszafizetése címén történt kifizetést elfogadta. E körben tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy a csatolt dokumentumok befizetési pénztárbizonylatok, avagy banki igazolás hiányában nem alkalmasak a befizetés megtörténtének - és ezáltal lényegében a kifizetések jogszerűségének - az igazolására, mivel a csatolt szerződések, illetve naplófőkönyvi kartonok igazolják a befizetések könyvelését. A csatolt okiratok így bizonyítják azt az alperesi hivatkozást, mely szerint 2005. évben öt alkalommal, míg 2007. évben három alkalommal tagi kölcsönt biztosított a felperes számára, melyek a rendelkezésre álló iratok szerint a működés során felhasználásra is kerültek. Az a felperesi hivatkozás pedig, mely szerint a kölcsön befizetések könyvelése során a felek nem a vonatkozó jogszabályok szerint jártak el, nem teszi a befizetést meg nem történtté, míg annak vizsgálata nem képezi a jelen eljárás tárgyát, hogy a felek az eljárásuk során sértettek-e számviteli szabályt, avagy sem.

Osztotta a Fővárosi Ítéltábla az eljáró törvényszéknek azt az álláspontját is, mely szerint éppen a tagi kölcsön biztosította a pozitív számlaegyenleget. Így alaptalan a felperes e körben tett arra vonatkozó előadása, mely szerint a pozitív számlaegyenleg nem indokolta a tagi kölcsön igénybevételét. Úgyszintén egyértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával is, mely szerint az önellenőrzési jegyzőkönyv alperes általi aláírása igazolást nyert, bár megjegyzi a másodfokú bíróság azt is, hogy ezen jegyzőkönyv nem a tagi kölcsön befizetését, hanem a kifizetés megtörténtét igazolja, amely nem volt vitás a felek között.

Megalapozatlanul állította felperes a fellebbezésében azt is, hogy az alperes „gyakorlata” szerint az alperes készpénzt vett fel a felperesi társaság pénztárából, melyet még aznap tagi hitelként befizetett a társaság bankszámlájára. Erre vonatkozó bizonyítékot a felperes nem jelölt meg, ugyanakkor a rendelkezésre álló - és alperes által csatolt - főkönyvi kartonból az állapítható meg, hogy a tagi kölcsön nyújtásának időpontját megelőzően nem került sor készpénzfelvételre, és a kölcsönöket több esetben a felperes bérkifizetésre fordította.

Tévesen hivatkozott továbbá a felperes fellebbezésében arra is, hogy az alperes iratátadási kötelezettségének az elmulasztása, illetve az együttműködési kötelezettség megsértése miatt került sor a per megindítására, amely miatt a perre okot adó alperes köteles a perköltség viselésére. Hivatkozásával szemben ugyanis az alperesi állítást alátámasztó okiratok tartalma a kereset előterjesztésekor 2011. október 6-án, a felperes által is ismert volt. A csatolt iratok szerint az alperes a rendelkezésére álló iratokat részben 2010. augusztus 23-án, illetve 2010. december 1-jén a felperesi képviselő részére megküldte, így alappal nem hivatkozhat arra, hogy a követelés esetleges megalapozatlanságát alátámasztó dokumentumok tartalmáról ismerettel nem rendelkezett.

A kifejtettek alapján így helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjára alapított keresetet elutasította, és a pereszes felperest kötelezte az eljárással felmerült perköltség viselésére. Ezért a Fővárosi

Ítélető tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fenti indokolásbeli kiegészítéssel és pontosítással - helybenhagyta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, és az illetékekről szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése alapján megállapított 1.011.200 forint összegű másodfokú eljárási illeték állam javára történő megfizetésére. A másodfokú eljárással az alperesnek ügyvédi munkadíjjal kapcsolatos igénye nem keletkezett.

Budapest, 2013. január 16.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző